

Одлуку да се заједно појаве и почну специфичан вид сарадње, лидери Бразила, Русије, Индије, Кине донели су како би јавно објавили да једнополарни свет има алтернативу. Десетогодишњи период апсолутне доминације једине суперсиле, Америке, показао се као веома добар за њу и њене најближе савезнике, али и веома лош за остатак света и перспективу свих који су морали на разне начине да плаћају добар живот већине грађана у државама западног материјалног благостања. Униполарна глобализација показала је и своје тамно лице у виду стварања светских војних, финансијских и осталих монопола, али ону другу страну.

Могућност глобалног масовног информисања и образовања постала је најјаче оружје за поништавање лоших страна глобализације. Показало се да су земље БРИК-а [\[1\]](#) самом идејом да се консултују о најважнијим питањима даљег развоја света, омогућиле другим земљама, које су разумеле да је једно поларни свет почео да се мења и драматичном брзином постао мултиполарни, да имају шансу и искористе тренутак како би се развијале без апсолутног „патроната“ Великог брата и његових савезника. Остварујући постепено циљеве које су пред себе поставили приликом првог скупа у Јекатеринбургу 15. маја 2008. године, земље БРИК-а (сада БРИКС-а, нова чланица Јужноафричка унија) створиле су за себе, али и за бројне друге земље могућност да се брже развијају, а и да буду део света који економски вуче напред, до скоро незамисливо, САД или Немачку. Како се испоставило, основна борба БРИК-а омогућила је да се долар, као врхунска мера вредности и безусловна светска резервна валута, полако (пре свега због њихових интереса) своди на реалну меру.

Из дубоке таме изронила је и почела да се демистификује улога и функција после Другог светског рата, од 1944–1949, створених УН, ММФ, Светске банке, НВО и НАТО. Њихова улога (од оснивача додељена) јесте пресудна у стварању, уз помоћ неолибералне (не само) економије, система који је омогућио наметање дужничког ропства појединцима и посебно већини држава на планети [\[2\]](#). Почевши да међусобно тргују у националним валутама, и да са другим земљама исто то раде, показале су да је садашњи долар вештачка творевина која нема реалну подлогу. Војна моћ и могућност одлучивања о рату и миру није више била довољна да „убеди“ свет да је долар незаменљив. Створивши невероватно добру комбинацију од две најмногољудније земље

Нема кризе за БРИКС?

Пише: Милан Пурић

среда, 23 новембар 2011 19:12

Кине и Индије са супербрзо нарастајућим тржиштима, са две по природним ресурсима најбогатије земље Русије и Бразила, указали су на могућност организовања огромне уједињавајуће силе у сваком погледу. Наравно, било је пресудно да се та скупина земаља може успешно војно одбранити од САД.

После америчког 11. септембра и тадашњи амерички председник Буш изјавио је како је у тренутку напада схватио да их више океани не штите. У главама свих Американаца, а не само председника, разбистрило се и схватили су шта би било уколико би се нашли на удару неког масовног нуклеарног оружја, било као одмазде за амерички напад, било као превентивног напада, који су до сада, доказано, само САД могле да предузму. Поново је успостављена, овог пута мултиполарна, равнотежа страха која је деценијама представљала основ за светски мир.

Како је извесно да се рат валутама (највидљивији део нових геополитичких односа) креће у правцу свођења долара у реалне оквире, једне од битних светских валута, али сигурно не једине, почела је америчка, са њиховог становишта, беспштедна и бескрупулозна борба да се досадашње стање што спорије мења. То се поготово ради у деловима света где су успоставили најчвршћу доминацију. Амерички „напад“ на евро само је покушај да се највећа цена за

принудно свођење економије у реалне оквире пребаци на најближе савезнике и њихову заједничку валуту (сад је јасно и због чега је Енглеска остала ван еврозоне). Релативно добра вредност, деценијама штампаног долара без покрића, може још неко време опстати, једино уколико се направи што више „кризних“ места по планети, и опет се САД представити као једино место које ће и у таквим условима остати стабилно, што опет значи да је и поред свега долар најбезбедније место у коме се може очувати свака реална вредност.

Један од разлога што је Гадафи главом платио је његово одбијање да нафту продаје за доларе и покушај стварања Афричке банке (хтео је да за то обезбеди 100 милијарди долара) која би постала противтежа Светској банци и ММФ-у на тим просторима, и дозволила афричким земљама да се извуку из дужничког ропства. Сведоци смо времена кад се кредитни рејтинзи снижавају по стандардима водећих светски агенција за процену ризика (колико објективних?) САД, Француске, а о Италији, Шпанији и другим мањим земљама да не говоримо, за разлику од Бразила коме се рејтинг по тим истим агенцијама брзо повећава. Зато је данас и тренутак кад се и ММФ, после последњег састанка групе Г20, нашао на коначној прекретници. Под притиском брзонарастајућих економија, већинска права одлучивања у складу са новим економским реалностима биће препуштена јачим партнерима. Тако се круни један од стубова доскорашњег једнополарног система. Војни стуб тог система такође више није доминантан, јер се у пракси показало да има велика сопствена ограничења, а и конкуренција се огромно увећала.

УН су већ годинама под притиском ке новом устројству или тоталном распаду. Кад генерални секретар НАТО Расмунсен каже да се може интервенисати без УН, онда је то најва опасног распада система. Улог наместо НВО сектора у мекој окупацији света је демистификована преко интернета, а сада тај сектор има достојне наследнике у целовању, само са другачијим приказом, у виду „Окупирај Волстрит“ [\[3\]](#).

Ових дана су светски штампани и електронски медији пуни извештаја о америчко-израелским претњама Ирану, пре свега атомском бомбом. Јасно је да је узаврели и прокључали лонац светске геополитике на ивици да се прелије (контролисано). У исто време амерички председник Обама сели (после како он каже успешно завршених операција у Авганистану и Ираку) своје војнике у Аустралију, ради контроле Јужног кинеског мора (колико то има везе са кинеском куповином највећег

познатог светског налазишта гвоздене руде у Аустралији?), а руски начелник генералштаба Макаров подсећа да ће Русија у заштити својих интереса, у складу са својом војном доктрином, без устезања прва употребити и атомско оружје. Кинески војни софтверски стручњаци, после обарања сопственог сателита у космосу, успевају да преузму и онеспособе америчке војне сателите, који су апсолутни предуслов за било какво ефикасније деловање њихове војске. Ово је само увод у још динамичнија, чак и директна ратна војна догађања. Тако никако није случајно што је Леон Панета, амерички секретар за одбрану, рекао да су Кина и Индија озбиљна претња за Америку. То се поклапа и са прогнозама Голдман Сакса (свугде ли су њихови прсти) [\[4\]](#) да ће за педесет година (објективнији кажу и знатно пре) Кина бити апсолутни светски лидер, а да ће Индија вероватно у том тренутку превазићи САД, што је довољно да и обични Американци озбиљно схвате такве речи. Кинези на ово одговарају мирно, у складу са њиховом хиљадугодишњом филозофијом, да они само желе да сарађују са целим светом. И терају по своме, и по свом стратешком плану за следећих сто и кусур година.

Високо позиционирани кинески чиновник пре неки дан је рекао да су Европљани лењивци који очекују да мало раде, рано одлазе у пензију и уживају, а онда очекују да им то неко са стране плати. Евидентан доказ да је дошло до цивилизацијске промене на планети, и како економски најуспешнија сила диктира, не само услове привређивања. То значи упросечивање свих инпута у цену производа или услуге, па и свођење цене радне снаге на реалну меру. То такође значи и раст цена сировина због вишеструко повећане тражње од стране нових економских џинова.

У ситуацији кад са једне стране цена радне снаге опада, а сировина расте, једини прави одговор запада да би одржао неку врсту доминацију (бар на подручју које они сматрају својим двориштем) јесте пробој у нове технологије, пре свега енергетске (не само зелене, већ пре свега јефтине) као и друге које омогућавају нови технолошко цивилизацијски искорак. Но и ту се поставља питање колико је то заиста могуће, јер се према истраживањима УН најинтелигентнији део становника планете налази у Индији (апсолутна доминација у најпрофитабилнијем софтверском тржишту), а међу најбоље светске универзитете спада добар број кинеских, са којих излазе многоструко бројнији

Нема кризе за БРИКС?

Пише: Милан Пурић

среда, 23 новембар 2011 19:12

кадрови, са одличним потенцијалом, већ потврђеним у свим областима, војно, привредно, медицински, а и најбржи компјутер сада је дело кинеских научника.

Извесно је ипак како ће се све ово пре или касније завршити. Економски развој, подизање животних услова и стандарда становништва, као и безбедност региона и појединих земаља, свима, па и Америци, диктира окретање највећим светским тржиштима и земљама, са за то потребним ресурсима. Путиново успешно инсистирање и стварања Евроазијске комисије (од 2015. уније) сигуран је искорак ка прављењу потенцијално снажног будућег партнера ЕУ (или неке нове европске организације). У таквој констелацији Русија не би била млађи партнер, већ би имала равноправну позицију са ЕУ, али и са Кином и брзо нарастајућом Индијом, у стварању одлично повезаног (а и више) *копненог* Евроазијског простора.

Добро јутро, нови свете.

[1] <http://www.nspm.rs/ekonomska-politika/istorija-i-perspektive-brik-a.html>

[2] <http://www.nspm.rs/savremeni-svet/neoliberalna-hobotnica.html>

[3] <http://www.nspm.rs/ekonomska-politika/occupy-wall-street.html>

[4] Голдман Сакс www.gs.com